

Arrest

nr. 112 874 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Wit-Russisch staatsburger te zijn, van Wit-Russische origine, en afkomstig uit Vileyka gelegen in de regio Minsk. In april 2010 had u geld nodig voor de medische behandeling van uw vader. Op aanraden van een buurvrouw leende u 4000 euro van een zekere A. (...). Hij maakte met u de afspraak dat u hem maandelijks 400 euro zou terugbetalen. U ging hiermee akkoord. Ongeveer twee weken later kwamen twee mannen u thuis opzoeken. Ze eisten dat u onmiddellijk de volledige som geld die u geleend had zou teruggeven. U zei hen dat dit niet volgens afspraak was. Daarop bedreigden ze u. U probeerde nog opnieuw contact op te nemen met A. (...), maar u vond hem nergens. Ongeveer twee weken later werd u op straat door dezelfde twee mannen die u eerder bedreigd hadden met geweld in een minibus geduwd. Ze sloegen en mishandelden u ernstig. Daarna brachten ze u naar

een privé-woning ergens aan de rand van de stad Minsk. U werd er vastgehouden en gedwongen om als prostituee te werken voor hun vrienden en kennissen. Op die manier moest u hen terugbetalen. U zag A. (...) daar ook enkele keren. Eén van de mannen die daar regelmatig kwam, wilde u helpen en beloofde u om naar de politie te gaan. Enkele dagen later kwam er op een avond een politieman naar de woning. Hij zei dat hij vernomen had dat u tegen uw wil daar werd vastgehouden. Vervolgens nam hij u mee naar het politiebureau. Op het politiebureau merkte u dat deze politieman zich vreemd gedroeg en u ongewone vragen stelde. Daarna vroeg hij u of u een adres had in een andere stad waar u voorlopig kon verblijven. U gaf hem het adres op van een vriendin in Molodechno. De politieman bracht u er naartoe. Ongeveer twee weken later kwamen de twee mannen die u vasthielden in de woning u daar opzoeken. U begreep dat de politieman met hen samenspande en hen had ingelicht over uw verblijfplaats. De mannen namen u mee in hun wagen. Onderweg stopten ze bij een benzinstation. Eén van hen stapte uit om iets te kopen in de winkel. U slaagde er in om de aandacht te trekken van een vrouw en twee mannen in een andere auto. Ze stapten uit en vroegen u of u hulp nodig had. U ging met hen mee en kon verblijven in het appartement van de vrouw in Brest. U was bang dat de mannen u zouden terugvinden en u niet met rust zouden laten tot u hen het geld zou betalen. U zag geen andere uitweg dan het land te verlaten. De vrouw bij wie u verbleef regelde uw reis. In september 2010 vertrok u met een bestelwagen naar België. U vroeg asiel aan op 15 september 2010. U legde geen documenten voor ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas. U heeft de (identiteits)documenten die bij uw ouders lagen opgevraagd, maar deze zijn niet toegekomen.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van problemen met een zekere A. (...) van wie u een som geld geleend had. Kort nadat hij u de geldsom gegeven had, eiste hij het hele bedrag terug. Omdat u hem het geld niet kon teruggeven, ontvoerde hij u en dwong hij u om voor hem te werken als prostituee (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/04/2013, p. 4).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u enkele onaannemelijk vage verklaringen aflegde. Zo kon u maar weinig informatie geven aangaande de identiteit van uw vervolger. U kende enkel zijn voornaam. Verder wist u dat hij in zaken deed en dat hij betrokken was bij criminele activiteiten, maar u kon hierover verder geen concrete informatie verschaffen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/04/2013, p. 4-5, 14-15; gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/06/2013, p. 3). Ook met betrekking tot de plaats waar u gedurende ongeveer anderhalve maand werd vastgehouden kon u weinig concrete informatie geven. U dacht enkel dat het aan de rand van de stad Minsk was ergens in een wijk waar welstellende mensen woonden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/04/2013, p. 6). Tenslotte bleek u evenmin te weten naar welk politiebureau de politieagent u had gebracht en waar u tegenover hem verklaringen had afgelegd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2013, p. 5). Dergelijke vage verklaringen doen afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder bevatten uw opeenvolgende verklaringen nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u nog een keer met A. (...) hebt gepraat in het café waar hij vaak zat, nadat de twee mannen u bij u thuis hadden bedreigd. Hij bevestigde u toen min of meer dat u het geld moest betalen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/04/2013, p. 5). In uw tweede gehoor stelde u echter in strijd met deze verklaringen dat u na deze bedreigingen op geen enkele manier nog contact met A. (...) had. U verduidelijkte dat u wel geprobeerd hebt om hem te zoeken in het café waar hij altijd zat, maar dat u hem niet gevonden hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/06/2013, p. 6). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U ontkende gewoon in uw eerste gehoor dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/06/2013, p. 8). Aangezien uw eerste verklaring duidelijk is en niet dubbelzinnig kan begrepen worden, is uw uitleg niet afdoende en kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet weerlegd worden.

U stelde voorts tijdens uw eerste gehoor herhaaldelijk dat u slechts enkele dagen na de bedreigingen door de twee mannen op straat door hen werd ontvoerd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/06/2013, p. 4, 13). Tijdens uw tweede gehoor beweerde u daarentegen dat u pas ongeveer twee weken later werd ontvoerd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2013, p. 7). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, verklaarde u dat u zich niet alles meer herinnerde omdat de feiten drie jaar geleden gebeurd zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/06/2013, p. 8). Deze uitleg is evenwel niet aanvaardbaar, aangezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw geheugen gegrift zijn zodat u hierover, ongeacht het tijdsverloop, coherente verklaringen kan afleggen. Het verschil tussen enkele dagen en ongeveer twee weken is bovendien substantieel te noemen.

Deze vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen essentiële elementen in uw asielrelaas en ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Bovendien wordt de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vervolgingsvrees vanwege A. (...) en zijn mannen ook ondergraven door de volgende onlogische en weinig aannemelijke gedragingen. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u van bij het begin geen vertrouwen had in de politieman die u uit het huis haalde en meenam naar het politiebureau. U verduidelijkte dat hij u ongewone vragen stelde en uw verklaringen ook niet officieel noteerde. U gaf ook aan dat het verwonderlijk was dat hij u zelf met de wagen naar uw vriendin in Molodechno bracht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/04/2013, p. 8-9). Gezien deze verklaringen en gelet op de ernst van uw aangehaalde vervolgingsfeiten is het dan ook weinig aannemelijk te noemen dat u dan nog enige tijd in het huis van uw vriendin bent gebleven, terwijl u wist dat de politieman op de hoogte was van uw verblijfplaats, en dat u in die periode ook geen verdere stappen ondernomen hebt met het oog op uw veiligheid. Uw uitleg hiervoor dat u enkel vermoedde dat die politieman niet te vertrouwen was, maar dat u daar niet zeker van was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/06/2013, p. 7), is niet overtuigend. Zelfs indien u op basis van een aantal vaststellingen "slechts" een vermoeden had dat de politie(man) samenwerkt met uw ontvoerders en op de hoogte is van uw onderduikadres, kan aangenomen worden dat dit in uw hoofde toch voldoende is om een ernstige vrees te koesteren.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat er weinig geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen aangaande uw reis naar België. U verklaarde als passagier in een bestelwagen naar België gereden te zijn, maar u kon maar weinig informatie geven aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Zo bent u niet zeker via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U dacht slechts dat u de grens met Polen bent overgestoken, maar daar was u niet zeker van. U verklaarde niets gemerkt te hebben van enige controle bij het oversteken van de grens en u dacht dat jullie grensovergangen vermeden hadden. U beweerde verder dat er geen reisdocumenten voor u gebruikt werden en dat de smokkelaar ook geen afspraken met u gemaakt heeft wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een controle zou gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/04/2013, p. 3-4). Dergelijke verklaringen aangaande uw reis naar België zijn echter weinig geloofwaardig. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat u aangaande dergelijke controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaars. Bovendien legde u uw paspoort niet voor. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u uw paspoort thuis had achtergelaten. U beloofde weliswaar om het paspoort alsnog te bekomen en voor te leggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/04/2013, p. 3), maar in uw tweede gehoor stelde u dat u het paspoort nog altijd niet ontvangen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 17/06/2013, p. 2). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter verklaard dat uw paspoort werd afgenomen door de criminelen met wie u problemen had (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, vraag nr. 21). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, ontkende u op de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/04/2013, p. 13), wat geen aanvaardbare uitleg biedt. Door deze tegenstrijdige verklaringen kan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw paspoort onmogelijk kan voorleggen. Gezien deze ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw reisweg, en gelet op het feit dat u uw paspoort niet voorlegde en hierover ook tegenstrijdige verklaringen aflegde, ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering dat verzoekende partij maar weinig informatie kon geven aangaande de identiteit van haar vervolger, stelt verzoekende partij dat zij A. niet kende en dat ze deze persoon op aanraden van een buurvrouw heeft aangesproken om het geld voor de behandeling van haar vader te lenen. Aangezien haar buurvrouw haar geruststelde, stellende dat zij zelf ook geld van hem had geleend, zag verzoekende partij hierin geen graten. Het is pas nadat zij het geld had geleend van A. dat zij hoorde dat hij tot het criminele milieu behoorde.

Verzoekende partij acht het verder niet redelijk dat van haar verwacht wordt meer informatie te kunnen geven omtrent de plaats waar zij werd vastgehouden. Ze werd hier immers naartoe gebracht terwijl ze in shock verkeerde. Bovendien was zij nog nooit in deze wijk geweest en heeft zij niet de mogelijkheid gehad de wijk te verkennen aangezien zij werd vastgehouden. Daarom is het voor verzoekende partij dan ook niet mogelijk om de naam van de wijk op te geven of om de wijk preciezer te situeren.

Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij niet wist naar welk politiebureau de politieagent haar had gebracht, verklaart zij dat ze daar nog niet eerder was geweest, dat ze er maar even was geweest en dat ze nergens de naam van het politiebureau heeft kunnen lezen. Gelet op de omstandigheden, zij was net anderhalve maand gevangen gehouden waarbij ze mishandeld en verkracht werd, is het dan ook niet verwonderlijk dat verzoekende partij de naam van het politiebureau niet kent.

2.2.3.2. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekende partij dermate weinig informatie heeft over A., de persoon waarvan zij 4000 euro leende. Dat zij zich niet grondiger over deze persoon informeerde bij haar buurvrouw is reeds opmerkelijk. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij, nadat zij bedreigd was geweest door de mannen van A., op café praatte met mensen over A. en zijn twee mannen:

“Wat hebt u dan precies gehoord over hen? Van de ene heb ik gehoord dat hij niet zolang geleden uit de gevangenis kwam, ik hoorde ook dat ze van mensen zijn die soort bescherming aanbieden, dat ze geld moeten betalen, A. (...) was hun leider

Hoe kon u dat vernemen, u zei in het begin dat u met niemand gepraat heeft over bezoek van die mannen?

Toen was alles nog normaal, ik praatte met mensen na hun eerste bezoek, ik kwam toch buiten, ging op café

Dat waren geruchten

Met wie gepraat, waarover gepraat? Die twee zijn mensen die constant op markt rondlopen, du ik kon vragen aan anderen of ze iets weten over hen.

Het is een kleine stad. Iedereen kent iedereen. Handelaars op markt weten ook alles” (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 12/04/2013, p. 14). Daar verzoekende partij derhalve zelf aangeeft dat zij de mogelijkheid had om meer te weten te komen over de identiteit van haar vervolger, is het dan ook volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij enkel diens voornaam weet, dat hij in zaken deed en dat hij betrokken was bij criminele activiteiten, maar dat zij verder geen concrete informatie hierover kon verschaffen.

Dat verzoekende partij gedurende de anderhalve maand dat zij ontvoerd was niet te weten gekomen is waar zij precies verbleef, acht de Raad evenmin aannemelijk. Weliswaar verklaart zij nooit buiten te zijn

gekomen, maar verzoekende partij kwam wel in contact met verschillende personen, waaronder iemand die haar wou helpen. Bovendien werd verzoekende partij uit het huis gehaald door een politiemann, waarmee zij vervolgens naar het politiekantoor reed. Dat zij ook dan niet gezien zou hebben waar zij zich bevond, bijvoorbeeld aan de hand van plaatsnamen, of dat zij niet aan de politiemann gevraagd heeft waar zij precies was, is op zijn minst eigenaardig. In dezelfde zin is het eveneens ongeloofwaardig dat verzoekende partij niet weet naar welk politiebureau zij werd gebracht.

Ten slotte bemerkt de Raad dat men alle vaagheden die verwerende partij aangaande de kern van het asielrelaas van verzoekende partij heeft vastgesteld dient samen te lezen. Op basis van de vaststelling dat verzoekende partij noch concrete informatie heeft over A., noch over de plaats waar zij gedurende ongeveer anderhalve maand werd vastgehouden en noch over het politiebureau waar zij naartoe werd gebracht, komt verwerende partij terecht tot de conclusie dat deze vage verklaringen afbreuk doen aan de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Bovendien dient de motivering betreffende de vage verklaringen van verzoekende partij samen gelezen te worden met de andere motieven in de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing moet immers als geheel worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, opmerkelijke tegenstrijdigheden, onlogische en weinig aannemelijke gedragingen, de ongeloofwaardige verklaringen aangaande haar reisweg en de vaststelling dat verzoekende partij haar paspoort niet voorlegde en hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.4.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, oppert verzoekende partij vooreerst dat zij tijdens haar eerste gehoor geenszins heeft verklaard dat zij nog contact heeft gehad met A. alvorens zij werd ontvoerd. Wel heeft zij A. nog gezocht in het café waar hij vaak zat, maar zij heeft hem daar niet gevonden.

Omtrent de periode tussen de bedreigingen en haar ontvoering, meent verzoekende partij dat met het lange tijdsverloop tussen de feiten en de data van de gehoren wel degelijk rekening moet gehouden worden. Hetgeen verzoekende partij heeft meegemaakt, is uitermate traumatiserend geweest. De ernst van de feiten heeft niet alleen tot gevolg dat deze gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij gegrift zijn, zoals verwerende partij voorhoudt, doch ook dat verzoekende partij de gebeurtenissen tracht te verdringen. Ten slotte betoogt verzoekende partij dat het tijdsverschil tussen enkele dagen en ongeveer twee weken niet dermate substantieel is om dit verschil als een tegenstrijdigheid te weerhouden.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 april 2013 wel degelijk heeft verklaard dat zij, na de bedreigingen en voor haar ontvoering, nog contact heeft gehad met A.: *“Hij zit vaak in het centrum, in bepaalde café, is misschien zijn café, dat weet ik niet, ik ging ernaartoe, de eerste keer vond ik hem niet, de tweede keer wel.”* (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 12/04/2013, p. 5). De Raad wijst erop dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij beperkt zich tot het ontkennen dat zij heeft gezegd nog contact te hebben gehad met A., maar brengt hiertoe geen enkel concreet element aan. Bovendien duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hierin gebreke. Derhalve maakt verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 april 2013 niet zou hebben gezegd nog contact te hebben gehad met A. alvorens zij werd ontvoerd.

De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat er een periode van enkele dagen verliep tussen de bedreigingen en haar ontvoering terwijl zij tijdens haar tweede gehoor verklaart dat er een periode van “ongeveer twee weken” verliep tussen beide gebeurtenissen. De Raad bemerkt dat deze tegenstrijdigheid die in de bestreden beslissing wordt opgeworpen betrekking heeft op de verklaringen die verzoekende partij

tijdens haar beide interviews op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Haar excuus dat zij zich niet meer alles zou kunnen herinneren gezien het lange verloop van tijd sedert het plaatsgrijpen van de gebeurtenissen zelf gaat derhalve niet op, aangezien de tijdspanne die volgens de Raad *in casu* in aanmerking dient te worden genomen zich situeert tussen de beide gehoren op het Commissariaat-generaal. De Raad meent derhalve dat, gezien de vaststelling dat het tweede gehoor reeds twee maanden na het eerste gehoor plaatsvond, er inderdaad een substantieel verschil bestaat tussen enerzijds enkele dagen en anderzijds ongeveer twee weken. Dat dit verschil te wijten zou zijn aan het feit dat verzoekende partij de gebeurtenissen tracht te verdringen, kan niet bijgetreden worden door de Raad. Immers blijkt verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal in staat de verschillende gebeurtenissen uiteen te zetten. Evenmin geeft verzoekende partij aan dat zij niet meer zou weten hoeveel tijd er verstreek tussen de bedreigingen en de ontvoering (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 12/04/2013, p. 4, 13 en stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 17/06/2013, p. 7). Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Aangaande de motivering dat de aannemelijkheid van de door verzoekende partij beweerde ernstige vervolgingsvrees vanwege A. en zijn mannen ondergraven wordt door een aantal onlogische en weinig aannemelijke gedragingen van verzoekende partij, merkt verzoekende partij op dat het feit dat zij weinig vertrouwen in de politieman had, niet betekent dat zij hem er van verdacht samen te werken met de criminele organisatie die haar gevangen hield. De vragen van de politieman leken haar eigenaardig en het leek haar vreemd dat hij haar persoonlijk naar haar vriendin in Molodechno bracht. Evenwel was zij nog nooit eerder in contact gekomen met de politiediensten in dergelijke omstandigheden waardoor zij niet wist wat normaal was. Op dat moment was zij vooral opgelucht dat zij het huis had kunnen verlaten, en dit dankzij de hulp van de politieman, waardoor zij ondanks haar wantrouwen toch rekende op de goede bedoelingen van de politieman.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor het volgende verklaard heeft omtrent de indruk die zij had van de politieman: *“het was een rare politieman, kwam heel laat naar daar, één politieagent (...) hij begon me rare vragen te stellen, hoe werd ik precies verkracht, welke standjes, hij schreef niets op, noteerde wel iets, niet op officiële manier, hij bleef glimlachen, duidelijk dat hij niet ernstig was (...)”* (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 12/04/2013, p. 8).

Tijdens haar tweede gehoor uit zij haar vermoeden dat de politieman samenwerkte met haar belagers: *“Het was allemaal heel vreemd, toen ik hem zag, begreep ik ook dat er iets niet klopte, dat hij iets met die mannen te maken, had, misschien was hij hun vriend (...)”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 17/06/2013, p. 7). Derhalve blijkt uit haar verklaringen niet alleen dat zij weinig vertrouwen had in de politieman, maar blijkt hieruit tevens dat zij wel degelijk de politieman ervan verdacht samen te werken met de criminele organisatie. Gezien deze verklaringen acht de Raad het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij, die verklaart een grote vrees te hebben voor A. en zijn mannen, het risico neemt – zelfs al zou het slechts om een vermoeden gaan dat de politieman samenwerkte met A. – om nog gedurende een zekere periode bij haar vriendin te blijven waarvan de politieman het adres kende.

2.2.6.1. Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder ondermijnd door de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij inzake de wijze waarop de reisweg werd afgelegd. Desbetreffend volhardt verzoekende partij in haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal. Verder oppert zij dat de motivering in de bestreden beslissing kort door de bocht is en de harde realiteit van mensensmokkel negeert door voor te houden dat de buitengrenzen van de Europese Unie onfeilbaar zouden zijn. Daarnaast stelt verzoekende partij dat ze haar paspoort niet kan voorleggen omdat zij haar identiteitsdocumenten bij haar thuis achtergelaten heeft. Ze heeft reeds aan haar ouders gevraagd om haar documenten op te sturen, maar heeft tot op heden geen enkel document ontvangen.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij stelt dat zij volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van dit onderdeel van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar bestreden beslissing niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Europese Unie te overschrijden, doch motiveert zij dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waardoor verzoekende partij een groot risico liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole – uit de landeninformatie (administratief dossier, stuk 17)

blijkt dat uitzonderingen op deze controles quasi onbestaande zijn – en waardoor het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij aangaande dergelijke controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaars.

De loutere opmerking van verzoekende partij dat zij nog steeds haar paspoort niet kan voorleggen is vanzelfsprekend geenszins van aard het vermoeden dat zij haar paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties te weerleggen, zeker gezien de vaststelling dat verzoekende partij een verschillende reden aangeeft voor het niet voorleggen van haar paspoort op enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij stelt dat haar paspoort zou afgenomen zijn door de criminelen waarmee zij problemen had, en anderzijds op het Commissariaat-generaal en in haar verzoekschrift waar zij verklaart dat haar paspoort nog bij haar thuis is.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 12 april 2013 en 17 juni 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT